

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366464432/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Spisesalen og Herr Hind loe høit; blandt sine lystige Gjæster, hvis raa og vilde Selskab hun ofte havde undveget.

«Her var det jo, at hans første Hustru døde, – sukkede hun – her vil vel ogsaa snart mine Lidelser faae Ende. Ak, Søster, Søster! du havde Ret, og du, mit døende Moder! hvi vilde jeg ikke forstaae dine varslende Afskedsord? – ja, jeg var forblindet og saae en Engel fra Himlen i den kolde, frygtelige Beiler, som nu afkaster Masken og neddrager mig i Graven.»

En Isen: gennemfoer hende og hun syntes, Noget bevægede sig i Stuen, som hun troede var Trækvind fra Panelet. Hendes Øine faldt derhen og hun opdagede nu en Lørdør, som hun ikke før havde bemærket; men som var fast tillukket. Hun erindrede nu ogsaa, at hendes Mand havde bestilt et stort Skab til den Plads, og at han i de første Dage havde været meget urolig for en Nøgle, som var bortkommet. Det faldt hende ind, at den maaskee var til denne Dør, og hun forsøgte nu, dreven af en besynderlig Ahnelse, om ikke en af hendes Nøgler kunde aabne den. Det varede ikke længe, førend Døren sprang op og hun foer forfærdet tilbage; thi hun syntes at have seet sin Mand staae derinde og grøde paa Kanten af et Hjørneskab; men i samme Øieblik var han forsvundet.

Hun samlede sig dog snart igjen, og søgte at overbevise sig om, at det var et Indbildningspil, som denne Aftens Samtale, tilligemed Sagnet om hans underlige Dobbeltighed, meget naturlig kunde have frembragt, saamegetmeer som hun nu næsten ikke kunde tænke sig ham uden som to Væsner, der kun havde Skikkelse tilfældes. Derpaa tog hun med Bestemthed Lysen i Haanden, for klart at overtyde sig om, at der Ingen var i Sidekammeret og at det var et Bedrag af hendes egen ophidsede Indbildningskraft. Hun fandt nu rigtig nok Værelset tomt; men med Forfærdelse opdagede hun, at Kanten af Hjørneskabet var rød, som af Blod, paa Gulvet og Væggen saae hun ligeledes Blodstænk, og lange afrevne Haar klæbede fast derved.

Nu gik der, som ved et Lynslag, et skrækkeligt Lys op i hendes Sjæl – «ja han har myrdet sin første Hustru» – udraabte hun og sank afmægtig om paa Gulvet. Da hun kom til sig selv, saae hun hele Værelset i Lue; Lyset, som hun i Faldet havde tabt, maatte have stukket Panelet i Brand. Snart var hele Huset i Bevægelse, og da Herr Hind saae hvorfra Ilden kom, foer han som afsindig mod Maria og hævdede alle-